

Sygn. akt SD 31/15

ORZECZENIE

SĄDU DYSCYPLINARNEGO KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Dnia 1 czerwca 2016 roku

Śląski Oddział Zamiejscowy
Sądu Dyscyplinarnego
w Katowicach
w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy	Zbigniew Błaszczyk
Sędzia - doradca podatkowy	Wiesława Dyszy
Sędzia - doradca podatkowy	Teresa Krężel
Protokolant -	Hanna Rusecka-Wojtacha

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2016 roku
sprawy z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych

- o ukaranie doradcy podatkowego Pani, nr wpisu, obwinionej o czyn, określony w art. 64 ust.1 pkt.1 Ustawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 213 oraz z 2014 r. poz. 768 ze zm.) - nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego określonych prawem poprzez naruszenie przepisów art. 36 ust. 1 ww. ustawy w powiązaniu z art. 6 oraz art. 7 Zasad Etyki Doradców Podatkowych - nie zachowania tajemnicy zawodowej

postanawia uznać obwinioną za winną zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 3 ustawy orzeka karę zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres jednego roku.

Przewodniczący
Zbigniew Błaszczyk

Sędzia
Wiesława Dyszy

Sędzia
Teresa Krężel

.....

.....

.....

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 lutego 2015 roku do Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych wpłynął wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie doradcy podatkowego Pani (nr wpisu na listę doradców podatkowych), karą pozbawienia prawa wykonywania zawodu z powodu nienależytego wykonywania przez obwinioną obowiązków zawodowych doradcy, określonych w art. 64 ust.1 pkt.1 Ustawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym, tj. o naruszenie art. 36 ust. 1 ustawy w powiązaniu z art. 6 oraz art. 7 Zasad Etyki Doradców Podatkowych - nie zachowania tajemnicy zawodowej.

Doradca podatkowy w trakcie postępowania wyjaśniającego złożył wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie, przesłał również kopie pisma, które złożył w Prokuraturze Rejonowej w Sytuacja opisana w zawiadomieniu dotyczyła wprowadzenia fałszywych dokumentów do dokumentacji księgowej klienta, Pana, która miała na celu obniżenie podatku za 2013 rok. Fałszywość dokumentów potwierdziły zeznania świadków, Państwa Pani wyjaśniła, iż działała w dobrej wierze, a złożenie zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej miało na celu ochronę interesu klienta, który nie zdawał sobie sprawy ze skutków karno-skarbowych wprowadzenia do dokumentacji fałszywych dowodów księgowych oraz wynikało z poczucia obywatelskiego obowiązku zwłaszcza w sytuacji gdy Naczelnik II Urzędu Skarbowego w rozpoczął czynności zmierzające do nadania sprawie biegu. W sprawie został również przesłuchany Pan, skarżący, który podtrzymał stawiane doradcy zarzuty, ujęte w zawiadomieniu z dnia 29 sierpnia 2014r.

Postępowanie wyjaśniające bez wątpliwości wykazało, iż doradca podatkowy, Pani wykroczyła poza sferę doradztwa podatkowego i dopuściła się naruszenia art. 6 oraz 7 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, tj. nie zachowała w tajemnicy wszelkich faktów i informacji, jakie powzięła w związku z wykonywanym zawodem.

Sąd w trakcie przewodu sądowego oraz z zebranej dokumentacji w sprawie ustalił następujące fakty:

Pan posiadał zawartą umowę na prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów, którą rozwiązał w miesiącu lipcu 2014r., w związku z likwidacją działalności gospodarczej Była to działalność jednoosobowa, natomiast faktycznie klient prowadził ją wspólnie z rodziną. Doradca podatkowy, Pani sporządziła dla klienta zeznanie za rok 2013, w którym oparła się na posiadanych dokumentach. W czerwcu 2014 roku Panią jako pełnomocnika klienta wezwano w ramach czynności sprawdzających do złożenia wyjaśnień dotyczących złożonej korekty do zeznania podatkowego za 2013 rok. Złożona korekta nie była zgodna z posiadanymi przez doradcę dokumentami. Zobowiązanie podatkowe zostało obniżone o znaczną wartość, wedle oceny doradcy podatkowego w oparciu o fałszywe dowody księgowe, czym zadziałano na szkodę Skarbu Państwa. Doradca wyjaśniła w organie podatkowym, iż nie jest autorem korekty i nie zna okazanych jej dokumentów, tj. arkusza z natury, protokołów zniszczenia towaru związanych z zanieczyszczeniami spowodowanymi pracami remontowymi oraz zalaniem wodą wskutek awarii sieci wodociągowej. Organ podjął decyzję o przeprowadzeniu

u podatnika kontroli podatkowej. Kontrola odbyła się w kancelarii doradcy podatkowego, która nadal była pełnomocnikiem podatnika. Na dokumentach widniały podpisy córki i zięcia, Pani i Urzędnicy poinformowali klienta o skutkach wprowadzenia fałszywych dokumentów do dokumentacji księgowej, ponadto też o możliwości złożenia korekty. Urzędnicy II Urzędu Skarbowego oświadczyli, iż jeżeli klient nie złoży korekty mogą mu grozić nie tylko skutki finansowe ale i karne. Pani twierdzi, iż klient poprosił ją o skontaktowanie się z osobami, które się podpisały na dokumentach, gdyż klient był z nimi w konflikcie, aby zweryfikowali podpisy na przedmiotowej dokumentacji. Państwo byli zdaniem Obwinionej zaskoczeni istniejącymi w dokumentacji zdarzeniami typu: remanent, zalanie, zniszczenia, o czym doradca poinformował klienta. Następnie zostało doradcy wycofane pełnomocnictwo. W dniu 6 sierpnia 2014 roku doradca podatkowy Pani złożyła zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 270 K. K.

W takich okolicznościach faktycznych tut. Sąd zważył, co następuje. Postawiony Obwinionej zarzut został dostatecznie i bezspornie udowodniony. Oddalając wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego o pozbawienie Obwinionej prawa wykonywania zawodu Sąd wziął pod uwagę motyw działania obwinionej oraz aspekt woluntatywny czynu, który w przypadku Pani oparty był na wyobrażeniu, iż jej działanie prowadzi do ochrony klienta. Ponadto Sąd wziął pod uwagę ograniczony katalog kar przewidziany w Ustawie z dn. 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym. Zdaniem Sądu upomnienie i nagana ulegające zatarciu po 3 latach są karą nieadekwatną do popełnionego przez doradcę czynu. Natomiast pozbawienie prawa wykonywania zawodu jest karą zbyt surową. Mając na uwadze długoletnie wykonywanie zawodu, które nie było konfliktogenne oraz dorobek zawodowy Obwinionej, Sąd postanowił orzec o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu doradcy podatkowego na okres jednego roku. Czas ten winien pozwolić Obwinionej na analizę czynu i jego skutków w świetle przepisów obowiązujących doradców podatkowych.

Tajemnica zawodowa ma ogromne znaczenie dla doradcy podatkowego, jest fundamentem tej profesji jako zawodu zaufania publicznego. W opinii tutejszego Sądu Pani wykroczyła poza swoje kompetencje zawodowe do czego nie była upoważniona. Sąd przyjął za wiarygodne twierdzenie Obwinionej, że poruszała się w przestrzeni dwóch sprzecznych dyspozycji przepisów: z jednej strony obowiązku największej dbałości o dobro klienta, a z drugiej strony obowiązku dochowania tajemnicy zawodowej. Sąd przyjął, że niewłaściwy wybór nie wynikał ze złej woli Obwinionej, a z braku przyjęcia właściwego priorytetu. Należy jednak podkreślić z całą stanowczością, iż nawet klient nie może zwolnić doradcy podatkowego z tajemnicy zawodowej. Tylko Sąd i tylko w pewnych przypadkach określonych w art. 180 k. p. k. , tj. gdy jest to niezbędne dla wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu może zwolnić doradcę podatkowego z obowiązku zachowania tajemnicy. Z chwilą wpisu na listę doradca składa przyrzeczenie, w której przysięga, iż będzie działał kierując się dobrem klienta, z całą sumiennością i rzetelnością zgodnie z prawem, wiedzą i zasadami etyki zawodowej, jednak, co należy podkreślić z zachowaniem poznanych w związku z wykonywaniem zawodu faktów i informacji w tajemnicy wobec osób trzecich.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

Przewodniczący
Zbigniew Błaszczyk

Sędzia
Wiesława Dyszy

Sędzia
Teresa Krężel

.....

.....

.....

Pouczenie:

Zgodnie z art. 73 Ustawy o doradztwie podatkowym z dn. 5 lipca 1996r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 213 oraz z 2014 r. poz. 768 ze zm.) od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przysługuje obwinionemu lub Rzecznikowi Dyscyplinarnemu oraz innym uprawnionym podmiotom odwołanie do sądu II instancji w terminie 14 dni od dnia doręczenia, wraz z uzasadnieniem.